

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.319/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Ügyvédi Iroda1 (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Stubenvoll Zsolt)
Az alperes:	Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (1088 Budapest, Reviczky utca 5.)
Az alperes képviselői:	Ügyvédi Iroda2 (alperesi képviselő címe eljáró ügyvéd: dr. Trinn Gábor) és dr. Geszti Gábor Mihály kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	médiahatósági ügyben indult közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 105.K.700.602/2025/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 16.000 (tizenhatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az általa üzemeltetett felperesi szolgáltató állandó megnevezésű médiaszolgáltatáson 2024. október 1-jén 19 óra 25 perckor közvetített „műsor1” című – élő – műsorszám 19:41:43-19:49:28 között sugárzott részében a műsorvezető videóhíváson keresztül az ország1ben tartózkodó biztonságpolitikai tanácsadóval (a továbbiakban: szakértő) az ország jelenlegi helyzetéről beszélgetett. A műsorvezető – a felvezetést követően – a légitámadások abbamaradását követően köszöntötte a biztonsági szobából kijövő szakértőt, és elmondta, hogy az név1 több száz rakétával támadta ország1t. A 19:42:55-től kezdődő részben a támadások áldozataira vonatkozó kérdésre válaszolva a szakértő a következőket válaszolta: „Hát, ezt csak a helység1 támadások során lehet öt perc múlva tudni, hogy meghalt 300 bébifóka, meg 400 unikornis, meg hasonló dolgok. A valós világban ez hosszú órák, néha napok kérdése, míg kiderül, hogy hány áldozata van egy ilyen támadásnak. Amiről per pillanat lehet tudni, volt ország1ben három könnyű sebesült eddig, a terület1eken helység2 mellett volt egy halott és néhány súlyosabb sebesült. Egy rakétának a darabjai becsapódtak.”

[2] Az alperes az 50/2025. (I. 28.) számú (határozatszám1 ügyiratszámú) határozatával a felperest mint médiaszolgáltatót a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 14. § (1) bekezdésének egy alkalommal való megsértése miatt a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 187. § (4) bekezdése alapján – a jogsértés súlyára tekintettel – 200.000 forint bírsággal sújtotta, valamint a határozatban előírt közlemény közzétételére kötelezte. Indokai szerint a szakértő azzal, hogy a helység1 övezet támadásainak áldozataira becsmélő, degradáló szófordulatot (bébifóka, unikornis) használt, olyan üzenetet közvetített, mellyel megsértette az áldozatok és az életben maradt hozzátartozók emberi méltóságát. E körben részletesen elemezte az emberi méltósághoz való jog tartalmával kapcsolatos alkotmánybírói joggyakorlatot. A bírság összegét – a határozatban megjelölt körülmények mérlegelésével – a törvényi maximum 0,4%-ában állapította meg.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében a határozat megsemmisítését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte, mivel az alperes az Smtv. 14. § (1) bekezdésének a megsértését jogellenesen állapította meg. A szakértő kijelentése nem a helység1 támadások áldozataira vonatkozott, hanem arra a fake-news (álhír) jelenségre, ami egy-egy háborús konfliktus esetén jellemzi az abban résztvevő felek kommunikációját; erre a hiteltelen kommunikációra kívánta a figyelmet felhívni, a kifogásolt részben elhangzott „a valós világban” kitétel, valamint a bébifóka és unikornis szavak használata is arra utal. Erre tekintettel nem reagált a műsorvezető a szakértő kifogásolt mondatára, és az élő adás jellegéből adódóan ez nem is volt elvárható. A műsorszám egészéből sem következik, hogy a riport tartalma jogsértő lett volna, az emberi méltóság sérelme az átlagos tévénézőben az elhangzottak kapcsán fel sem merülhetett. A szakértő a támadást követő sokkhatás alatt állt, és csupán a véleményét mondta

el azzal kapcsolatban, hogy az áldozatok számát hosszú órákba vagy napokba kerül megállapítani, a támadást követő néhány percen belül közzétett adat nem lehet valós. Szóhasználatában mind a helységi, mind az országli áldozatokat az áldozat megnevezéssel illette, közöttük nem tett különbséget. Nézete szerint a szankció eltúlzott.

[4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Rámutatott, hogy a műsorszám egy részlete is megvalósíthatja az Smtv. 14. § (1) bekezdése szerinti jogsértést. A kifogásolt megjegyzésnek ugyan valóban lehetett a felperes által állított, a háborús híradásokkal kapcsolatos álhíreket kritizáló, e jelenségre a figyelmet felhívó üzenete, emellett azonban kétségtelenül olyan jelentéstartalma is volt, amely alapján a helységi támadások áldozatait unikornisokhoz és békákhoz hasonlította, és ezen a kijelentés tágabb szövegkörnyezetben történő értelmezése sem változtat. Önmagában az, hogy a sérelmes megjegyzésnek több jelentésrétege lehet, és az hordozhatta a felperes által állított jelentéstartalmat is, az Smtv. 14. § (1) bekezdése szerinti jogsértés miatti felelősség alól nem mentesít, ha ezzel egyidejűleg olyan jelentésréteg is beazonosítható, amely az állított emberi méltóságot sértő tartalommal bírt. Ez a jelentésréteg súlyosan lekicsinylő, dehonesztáló, az emberi méltósággal nem összeegyeztethető üzenetet közvetít, ezáltal az Smtv. 14. § (1) bekezdését sérti. A műsorvezető az országban végrehajtott valós életben bekövetkezett támadások áldozataira vonatkozó kérdést tett fel, amelyre a szakértő – szintén valós – helységi támadások áldozataival összefüggő választ adott. A kijelentés értékelésével kapcsolatban sem a felperes, sem a szakértő tudattartalmának nem volt jelentősége, és az elhangzottakkal kapcsolatban az átlagos nézőben a megjegyzés emberi méltóságot sértő jellege alappal felmerülhetett. A műsorvezető az elhangzottak negatív hatásainak enyhítését elmulasztotta.

[6] A bíróság összegének megállapítása során az alperes a jogszabályi kereteket megtartotta, annak felülmérlegelésére – a Kúria joggyakorlatára hivatkozással – csak okszerűtlen mérlegelés esetén lett volna helye. Ilyen körülmény azonban nem merült fel, az alperes e körben a döntését megindokolta, a mérlegelése szempontjai a határozatból megállapíthatóak, annak jogszabályi hivatkozásait a határozat tartalmazza.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek teljes egészében helyt adó ítélet meghozatalát; másodlagosan annak hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság és az alperes tévesen jutott arra a

következtetésre, hogy az adott kijelentés – a szöveggörnyezet és szöveggösszefüggések vizsgálata nélkül is – e megvalósítja az emberi méltóság sérelmét. A határozat nem tér ki arra, hogy a kijelentés a műsorszám egészére nézve miért minősül jogsértőnek, és erre – a keresetben megfogalmazottak ellenére – az elsőfokú bíróság sem adott választ, ezáltal ítélete az indokolási kötelezettség körében a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdését, 78. § (2) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (2) bekezdését, 263. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, 346. § (4) és (5) bekezdéseit és az Smtv. 14. § (1) bekezdését sérti. A szöveggörnyezet, a felek nyilatkozatai, az élő riportban fennálló helyzet, továbbá az alperes által az Smtv. 14. § (1) bekezdésében megjelölt feltételrendszer figyelembevétel nem állapítható meg, hogy a sérelmezett kijelentés az alperes által megjelölt jelentéstartalommal bír, emellett nem teljesülnek a hatóság fellépéséhez szükséges követelmények sem, mivel az Smtv. 14. § (1) bekezdés szerinti jogsértés csak akkor vizsgálható, ha az adott médiatartalom az emberi méltóság alapértékét veszélyezteti vagy a sérelmes magatartás annyira kirívó, hogy az emberi jogok érvényesülését kérdőjelezi meg. Az alperes azt sem vizsgálta, hogy volt-e a műsorszámnak az emberi méltóság értékét figyelmen kívül hagyó üzenete. Ismételt hivatkozott arra, hogy a szakértő kijelentései nem a helységi övezet áldozataira, hanem a médiában tapasztalható álhírtelenségre vonatkoztak, nem kérdőjelezte meg a helységi áldozatok emberi méltóságát, csupán ironikus megjegyzést tartalmazott a valótlan médiahírekkel kapcsolatban. Az unikornisra és bífokára mint mesefigurákra hivatkozás nem a valós életre és eseményekre utal, ezáltal nem is a helységi övezet valós áldozataira vonatkozott. Ezen okból nem reagált a műsorvezető a kifogásolt megjegyzésre, mely az élő adás jellegére tekintettel nem is lett volna elvárható. Az átlagos nézőben az Smtv. 14. § (1) bekezdésének a sérelme fel sem merülhetett. Ezen fenti szempontokat az elsőfokú bíróság nem vizsgálta; a szakértő kijelentéseit csak a szöveggörnyezetből kiragadva, azt figyelmen kívül hagyva értékelte és értelmezte, azonban ennek semmilyen indokát nem adta. Azt sem fejtette ki, hogy a sérelmes kijelentésnek miért lehet egy másik jelentésrétege, illetve a jogsértés az alperesi szempontrendszer alapján miért valósult meg.

[8] Az alperes által alkalmazott szankció is eltúlzott. Olyan közlemény kétszeri közzétételére kötelezi, mely azt a képet alakíthatja ki az átlagos nézőben, hogy nem tartja tiszteletben a helységi áldozatok emberi méltóságát. Ez a közzététel azért sérelmes, mert egyrészt a kijelentés a fentiek alapján nem a helységi áldozatokra vonatkozott, másrészt a működése során fel sem merült, hogy az emberi méltóság alapértékét bármely személlyel szemben megsértse. A jogkövetkezmény alkalmazása indokolatlan, lényegében átformálja a hivatkozott műsorban elhangzott üzenetet, és őt negatív színben tünteti fel.

[9] További jogszabálysértésként – külön indokolás nélkül – az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) és (2) bekezdéseinek, 3. §-ának, 62. § (1) és (2) bekezdéseinek, 63. §-ának, 81. § (1) bekezdésének, az Mttv. 3. §-ának, 167. § (1) bekezdésének, 185. § (1)-(3) bekezdéseinek, 187. § (2) és (4) bekezdéseinek, valamint a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Szankció tv.) 6. § (1)-(3) bekezdéseinek, 10. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

[10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Nézete szerint a fellebbezés nem felel meg a Kp. 100. § (2) bekezdésben foglaltaknak, mert a jogszabályhelyek megjelölésén túl nem fejtí ki, hogy az elsőfokú ítélet a hivatkozott rendelkezéseket mennyiben sérti. A fellebbezés lényegében a kereseti kérelmet ismétli meg, nem az elsőfokú ítélet jogszabálysértőnek vélt megállapításait támadja. Két fellebbezési hivatkozás értékelhető csupán valós fellebbezési kérelemnek, miszerint ő és a törvényszék helytelenül értelmezte a szakértő kijelentését, az nem valósította meg az Smtv. 14. § (1) bekezdés szerinti jogsértést, illetve a szankció a közlemény kétszeri közzétételével eltúlzott jellegű. A fellebbezés érdemben novumot nem tartalmaz, az ott felhozottakra a védiratban és az elsőfokú eljárásban a jogi álláspontját már részletesen ismertette, kérte az ott elhangzottak másodfokú eljárásban történő figyelembevételét. Nem helytálló az a felperesi álláspont, hogy a szakértő kijelentései nem a valós életre vonatkoztak. A műsorvezető valós eseményekkel kapcsolatban tett fel kérdést, melyre a szakértő cinikus és ironikus választ adott. A szakértőtől elvárható, hogy a tényszerű kérdésekre tényszerű válaszokat adjon. E körben a nézők számára értelmezhetetlen az ironizálás, különösen úgy, hogy – a felperes állítása szerint – éppen egy gyilkos rakétatámadás után bújik elő valaki a bunkerből. A szakértő ironizálására a szövegkörnyezet, illetve a mimikája sem utalt. Azt, hogy a kijelentésnek nem lehetett emberi méltóságot sértő jelentést tulajdonítani, önmagában cáfolja az a tény, hogy az eljárás nézői bejelentés alapján indult. Még ha lehet is olyan jelentéstartalma a sérelmezett kijelentésnek, mint amit a felperes állít, az önmagában nem zárja ki az általa vizsgált jelentéstartalom meglétét. A szakértő „állati” példálózása a rakétatámadást elszenvedett közösség másodrendűségét fejezi ki. Az, hogy lehetett ilyen jelentése az inkriminált résznek, a sérelmezett rész kiragadásával is fennálló körülmény, mely az emberi méltóság sérelmét megvalósítja. A bírság összege a felperes gazdasági évben realizált 3,5 milliárd forintos árbevételehez, valamint a kiszabható törvényi maximumhoz képest elenyésző, így az arányosság kérdésének felvetése indokolatlan. A közzététellel kapcsolatos szankció vonatkozásában megjelölt jogsérelem értelmezhetetlen.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[11] A fellebbezés nem alapos.

[12] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108.§ (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[13] A felek az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást nem vitatták, így azt az ítéltábla a másodfokú eljárás során is irányadónak tekintette. A felperes a fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi jogszabálysértésre is hivatkozott, ami a felülbírálat irányát is meghatározta.

[14] Az ítéltábla előrebocsátja, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit (Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú ítélete). A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú végzés). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7.; Kfv.I.35.048/2021/9.; Kf.IV.39.177/2022/14.).

[15] A fellebbezést kizárólag az elsőfokú bíróság eljárásával és ítéletével kapcsolatos jogszabálysértések alapozhatják meg, az alperes eljárása és határozata a másodfokú eljárás tárgya közvetlenül nem, csak áttételesen – a fellebbezett ítélet megállapításain keresztül – lehet (Kúria Kf.VII.41.039/2021/5. számú ítélete). Amint arra az alperes helyesen utalt, a másodfokú eljárás során nem egy ismételt elsőfokú eljárás lefolytatására kerül sor, hanem az elsőfokú ítélet jogszerűségi vizsgálatára. A Kúria a Kf.V.40.072/2021/7. számú határozatának [61] bekezdésében rámutatott, hogy „az elsőfokú bíróság feladata a Kp. 2. § (1) bekezdése alapján a hatóság határozatának felülvizsgálata, míg a másodfokú bíróság a Kp. 99. § (1) bekezdése alapján az ítélet jogszerűségéről dönt, azaz a felperes a fellebbezési eljárásban az alperes határozatának jogsértő voltát csak és kizárólag az ítélet rendelkezésein keresztül vitathatja, közvetlenül már nem.”

[16] Az eljárási jogszabálysértések körében az ítéltábla rámutat, hogy – a keresetben az alperesnek, azonban – a fellebbezésben az elsőfokú bíróságnak felrótt Ákr. szabályok megsértése nem értelmezhető, mivel a bíróságnak a perben nem az általános közigazgatási rendtartási, hanem a közigazgatási – illetve meghatározott körben a polgári – perrendtartási előírások szerint jár el, így az Ákr. szabályainak a megsértése a bíróság részéről fel sem merülhetett. Emellett a felperes a fellebbezésében a jogszabálysértésként megjelölt Ákr. és az Mttv. hivatkozott 3. §-ának és 167. § (1) bekezdésén túl a jogszabálysértést tartalmilag is meghatározó indokolást nem fűzött, így az érdemben nem is volt vizsgálható. A másodfokú bíróság rámutat arra is, hogy az Mttv. 3. §-ába, 167. § (1) bekezdésébe szintén nem a bíróság eljárására, hanem a hatóság tényállás tisztázási kötelezettségére vonatkozó rendelkezések, így azok az elsőfokú bírósági eljárásban nem voltak alkalmazhatóak, annak megsértése ezáltal fogalmilag kizárt.

[17] A felperes eljárási jogszabálysértésként a Pp. 263. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, 346.§ (4)-(5) bekezdéseit is megjelölte, azonban e jogszabályhelyekkel összefüggésben alapvetően azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének abban a körben, hogy a teljes szövegkörnyezet és műsorszám vizsgálata alapján miért volt megállapítható az emberi méltóság sérelme, egy kiragadott mondatból – ami, nem is az áldozatokra, hanem a média által gerjesztett álhírlenségre utalt – mi alapján vonta le azt a következtetést, hogy az az átlagnézőben az emberi méltóságot sértő képet alakít ki, azt miért lehetett olyan súlyúnak (kirívó mértékűnek) tekinteni, mely a jogsérelmet megvalósította. Ezen hivatkozás ugyanakkor eljárási jogszabálysértésként nem foghatott helyt, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettséget nem sértette meg, mivel az ítélete tartalmazza a felek nyilatkozatait, a kereseti kérelmet és a védíratot, a törvényszék által relevánsnak tartott tényállási elemeket, azok megállapításának alapját, a döntés alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezéseket, annak rövid magyarázatát. Amennyiben a felperes szerint az elsőfokú bíróság a keresetben foglalt nyilatkozatok téves értelmezésével lényeges tényállási elemet figyelmen kívül hagyott, ezért az indokolás nem okszerű, az nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése, hanem az alkalmazott anyagi jogszabályhely vagy a nyilatkozatok téves értelmezése körében értékelhető. A Kúria több döntésében (Kfv.VII.38.374/2019/6., Kfv.VII.37.230/2020/4.) rámutatott arra, hogy ha a felperes számára esetlegesen az indokolás nem meggyőző, azzal nem ért egyet, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében, – vagyis eljárási jogszabálysértés [a Pp. 346. § (5) bekezdés] állításával – hanem a pontos anyagi jogszabályhely megjelölése és annak megfelelő értelmezése körében sérelmezhető.

[18] A felperes a műsorszám vonatkozásában alaptalanul állította az Smtv. 14. § (1) bekezdésének törvényszék általi téves értelmezését. E jogszabályhely az emberi méltóság megóvása terén a médiatartalmakkal szemben általános védelmet biztosít, ami szükségképpen érvényesül az adott műsorszám egésze, annak egy része vagy akár egyetlen eleme (mondata, mondatrésze) tekintetében is. A jogszabály tehát kizárólag a jogtárgy (emberi méltóság) védelmére helyezi a hangsúlyt, az annak megsértéséhez vezető elkövetési mód, körülmény vagy forma irreleváns. Másképpen fogalmazva a jogszabály a jogsérelem megvalósulása kapcsán a tekintetben nem tesz különbséget, ha az a műsorszám egészének vagy meghatározott részének szövegösszefüggéseiből következik. Nem lehetett ezért megalapozott a felperes azon hivatkozása, hogy a jogsértés azért nem valósulhatott meg, mert az a szövegkörnyezetből, a kifogásolt szegmens szövegösszefüggéseiből vagy a műsorszám egészéből nem volt megállapítható. Helytállóan helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a műsorszám egy részlete is megvalósíthatja az Smtv. 14. § (1) bekezdésének a sérelmét, azaz nem teszi a határozatot jogszabálysértővé, ha az alperes a műsorszámból kizárólag egy olyan kiragadott szövegrészt, mondatot vizsgál, amellyel kapcsolatban a jogsérelem önmagában megállapítható. Az alperes a határozatában egyébként nem is állította, hogy a műsorszám teljes egészét tekintve jogsértő, és annak az emberi méltóságot sértő üzenete volt, kizárólag a szakértő kijelentését kifogásolta, és azzal összefüggésben állapította meg az Smtv. 14. § (1) bekezdésének a sérelmét. Az elsőfokú bíróság is – helyesen – ezen értelmezési tartományban vizsgálódott, miszerint a szakértő által tett kijelentésnek a mondanivalójától, a műsorszám egészének céljától függetlenül lehetett-e az emberi méltóságot sértő jelentéstartalmat tulajdonítani.

[19] A jogvita lényegét a szakértői kijelentés értelmezése és annak az átlagnézőben kialakuló jelentéstartalma képezte. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a sérelmezett kijelentésnek több – így a felperesi jelentéstartalmat is hordozható – jelentésrétege is lehet, azonban a médiaszolgáltató az Smtv. 14. § (1) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmény alól nem mentesül, ha egy másik lehetséges jelentéstartalom a jogsértést megvalósítja. Az elsőfokú bíróságnak tehát azt kellett vizsgálnia, hogy a kijelentésnek volt-e olyan jelentéstartalma (jelentésrétege), mely az Smtv. 14. § (1) bekezdésének tiltó rendelkezése alá esett, melynek eleget tett. Alappal mutatott rá, hogy a szakértő a mondatában az „áldozat” szó helyett tudatosan az „unikornis” és „bébifőka” szavakat használta, mely a nézőben joggal kelthette azt a képzetet, hogy a helységi áldozatokról lekicsinylő, ironikus, ezáltal az emberi méltóságukat sértő értékítéletet fogalmaz meg. E körben nincs jelentősége annak, hogy a szakértő a kijelentését milyen célzattal tette, mire kívánt utalni, a kijelentésével ironizálni kívánt-e vagy sem, pusztán az bír relevanciával, hogy az átlagos néző az elhangzottakat objektíve milyen módon értelmezheti, bennük abból milyen kép alakulhatott ki, és annak milyen érzelmi kihatása lehetett. Az a felperesi érvelés nem fogadható el, hogy az általa helyesnek vélt jelentésréteg (álhírek kigúnyolása) nem valósított meg jogszabálysértést, mivel a határozat és az elsőfokú ítélet alapját nem ez képezte.

[20] A jogszabálysértés tekintetében annak van jelentősége, hogy az emberi élet, mint a jog által is védendő legfőbb érték, olyan kiemelt szenzitív jogterület, melynek kapcsán az emberi méltóság védelmének szintén kiemelt módon kell érvényesülnie. Ez ugyan nem zárja ki, hogy egy műsorszámban egyes elítélendő jelenségekkel kapcsolatban – jelen esetben az álhírek vonatkozásában – az emberi életre vonatkozó kijelentést is magába foglaló gúnyos vagy ironikusnak szánt kijelentés is elhangozzon, ha az e megjegyzésben felvázolt kép abszurd, fikciós jellege a nézők számára egyértelműen tudatosul. A perbeli esetben azonban ez nem volt megállapítható. A szakértő nem a valóságtól elrugaszkodott fiktív szituációt ismertetett, hanem konkrétan megjelölte azt a valós eseményt (helységi támadások), melynek kapcsán az áldozatok számára hivatkozott. Ezért nem lehetett helytálló a felperes érvelése sem, miszerint a szakértő a bébifókára és unikornisra utalással csak egy fiktív kitalációhoz hasonlította a tényleges valós eseményeket, mert a helységi támadások valós események, és annak következtében a halálos áldozatok valóságos következmények voltak. Ha pedig a szakértő valós eseménnyel összefüggésben von párhuzamot, úgy a kijelentését – még ha abba mesefigurákat vagy nem létező lényeket is említ – nem lehet olyannak tekinteni, mintha az nem a valós életre vonatkoztatott lett volna.

[21] Az emberi méltóság elvont, absztrakt fogalom, azonban annak létezik egy olyan objektív zsinórmértéke, melynek a jogvédelem vizsgálatakor feltétel nélküli módon érvényesülnie kell. Ilyen alapvető elemnek minősül az emberi méltóság szempontjából az, hogy az embert (ideértve az elhunytakat is) minden egyébtől elkülönítve embernek tekinti, azt létező vagy nem létező állatokhoz, lényekhez nem hasonlítja, mert ezzel az emberi minőséget vonja kétségbe, az emberi élet értékét alacsonyítja le. Azzal, hogy a szakértő a helységi áldozatokkal példálózva, – még ha eltérő célzattal és ironizáló jelleggel is – őket bébifókákhoz és unikornisokhoz hasonlította, az emberi méltóság értékét alapvető módon

sértette meg, mely egyértelműen az Smtv. 14. § (1) bekezdés tiltó rendelkezésének hatálya alá esett.

[22] A fellebbezés a törvényszék által megsértett jogszabályhely megjelölése nélkül, lényegében a keresettel szövegazonosan támadta az elsőfokú ítéletnek a közzétételre kötelezés szankció alkalmazását jogszerűnek elfogadó álláspontját, miszerint az Mttv. 187. § (bekezdése) és a Szankció tv. 10. § (1) bekezdése nem sérült. Az ítéltábla a fellebbezési vitatással összhangban arra mutat rá, hogy felülbírálata során az elsőfokú ítélet jogi álláspontját ütközteti a fellebbezésben kifejtett érvekkel, amelynek előadását a felperes elmulasztotta, így nem volt olyan jogorvoslati álláspont, amelyhez képest az elsőfokú ítéletet e körben jogszerűségi vizsgálat alá lehetett volna vonni.

[23] A fentebb kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] Az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdésére alapján a költségjegyzékben előterjesztett összeggel egyezően állapított meg, azt a kifejtett jogi tevékenységgel arányban állónak találta.

[25] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (16.000 forint) összegű fellebbezési illetéket a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[26] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. október 7.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró